

Împotriva anarho-liberalismului și a blestemului politicilor identitare

25 noiembrie 2018

Anarhismul din Regatul Unit este mai degrabă o glumă. Dacă în trecut era simbolul unor lupte grele pentru libertate, în prezent cuvântul a fost golit de conținut pentru a face loc unor politici identitare, înguste și separatiste promovate de activiști din clasa de mijloc, cu scopul de a-și proteja propriile privilegii. Scriem această broșură pentru a revendica anarhismul din mâna acestor oameni politici identitari.

Scriem aceste rânduri ca anarhiști auto-identificați care-și înțeleg rădăcinile în luptele politice din trecut. Suntem antifasciști/-te, anti-rasiști/-te și feministe/-ști. Vrem ca tot ceea ce înseamnă opresiune să se sfârșească și ne asumăm un rol activ în aceste lupte. Cu toate acestea, punctul nostru de plecare nu este limbajul complex al universitarilor liberali de stânga, ci anarhismul și principiile sale: libertate, cooperare, ajutor reciproc, solidaritate și egalitate pentru toate persoanele. Ierarhiile puterii, în orice formă s-ar manifesta ele, sunt inamicile noastre.

Politicele identitare sunt parte din societatea pe care noi vrem să o distrugem.

Politicele identitare nu sunt eliberatoare, ci reformiste. Nu sunt altceva decât un teren propice pentru cei din clasa de mijloc care aspiră să facă politică identitară. Viziunea lor pe termen lung este mai degrabă încorporarea deplină a grupurilor oprimate în sistemul social ierarhic și competitiv care este capitalismul, decât distrugerea sistemului respectiv. Rezultatul final este Capitalismul Curcubeu — o formă mai eficientă și mai sofisticată de control social, unde toată lumea are șansa de a juca un rol! Izolați în „spațiul sigur” al celor ca ei, cei care fac politică identitară ajung să fie din ce în ce mai desprinși de lumea reală.

Un bun exemplu în acest sens este „teoria queer” și modul în care aceasta s-a vândut stăpânilor corporatiști. Nu cu mult timp în urmă, conceptul de *queer* reprezenta ceva subversiv, sugerând o sexualitate nedefinibilă, o dorință de a scăpa din încercările societății de a defini, studia și diagnostica totul, de la sănătatea noastră mintală la sexualitate. Cu toate acestea, lăsând puțin spațiu criticii de clasă, conceptul a fost însușit fără dificultăți de oameni politici identitari și de universitari pentru a crea încă o etichetă exclusivă pentru o gașcă *cool*, care, ironic, este orice altceva decât eliberare. Din ce în ce mai mult, *queer* este o insignă frumoasă adoptată de unii și de altele pentru a pretinde că și ei și ele sunt oprimați/-te și pentru a evita să fie trași la răspundere pentru politica lor burgheză de rahat.

Nu vrem să știm despre următorul eveniment D.I.Y., despre o seară *queer* sau despre festivalul *squatterilor* care i-ar exclude pe toți, cu excepția celor care au limbajul și codul vestimentar potrivit, sau fac parte din cercurile sociale potrivite. Reveniți când aveți de spus ceva cu adevărat semnificativ, subversiv și periculos pentru *status-quo*.

Politicele identitare sunt obtuze, exclusiviste și crează diviziune. Într-o perioadă în care, mai mult ca oricând, e nevoie să ieșim din propriile noastre mici cercuri, tot ce fac politicile identitare este să privească spre interior. Probabil că nu este o coincidență. În timp ce afișează o pretinsă inclusivitate, acestea sunt foarte exclusive, împărțind lumea în două grupuri principale: cei Fără-îndoială-oprimați și cei Privilegiați-de-la-naștere. Există puține zone gri permise în practică, iar conflictul dintre aceste două grupuri este întreținut fără încetare.

Înțelegem, nu este vorba doar de clasă, dar dacă nu putem să ne adunăm împreună pentru a recunoaște cine deține cu adevărat hățurile puterii, atunci nu avem nicio speranță să ajungem nicăieri. Dacă viziunea lor ar fi cu adevărat una de eliberare pentru toate și toți, atunci politica lor nu ar merge spre scindare, opunând în mod constant, așa cum fac și capitalismul și naționalismul, un grup altuia. Lucrurile care încurcă dualitatea simplistă dintre oprimați și privilegiați, cum ar fi experiențele de viață personale sau traumele (care nu pot fi simplu rezumate prin identitatea cuiva ca membru/ă a/l unui grup oprimat), sau lucruri despre care oamenii s-ar putea să nu se simtă confortabili să vorbească, cum ar fi sănătatea mintală sau clasa, sunt adesea ignorate de oamenii politici identitari.

Este extrem de evident că problemele cu care ne confruntăm sunt dincolo de *queerfobie* sau transfobie și că e vorba de întregul nenorocit de sistem mondial de înrobire, distrugere, exploatare și detenție. Nu vrem să vedem pe nimeni în sistemul penitenciar, indiferent dacă sunt femei trans de culoare sau bărbați cis albi (care, apropo, alcătuiesc marea majoritate a persoanelor închise în Marea Britanie). Nu este surprinzător faptul că politica bazată pe exclusivitate rezultă în ciocniri interne constante și în

considerarea celorlalți drept dușmani, în special datorită vulnerabilității sale la valorificarea de către managerii politici identitari din clasa mijlocie.

Politicele identitare sunt un instrument al claselor de mijloc. Sunt folosite în mod flagrant și abuzate de reprezentanții, bine articulați și bine educați, ai unor grupuri care doresc să-și consolideze și mențină propria putere, folosindu-se de tertipuri politicianiste, de dogmatism și *bullying*. Contextele confortabile ale acestor activiști sunt trădate nu numai de utilizarea limbajului academic, ci și prin faptul că se consideră întru totul îndreptății/-te și încrezători/-oare să se folosească de timpul și energia altor activiști/-te pentru a îndrepta atenția către ei/ele înșiși/insele și sentimentele lor. Într-adevăr, o lipsă a eticii muncii, o anumită fragilitate și o preocupare pentru siguranță și limbaj, mai degrabă decât pentru condițiile materiale sau pentru vreo transformare semnificativă, sunt alte aspectele care dezvăluie apartenența de clasă a multora care se (pre)ocupă de politicile identitare.

Vedem acest lucru în ușurința cu care cheamă alte persoane la ordine („call-out”) la cea mai mică abatere de la codul de practică pe care l-au impus unilateral, presupunând că fiecare ar trebui să gândească la fel sau să aibă destul timp pe care să-l dedice învățării acestui cod. În acest fel, se ignoră realitatea cotidiană a luptei de clasă.

Există o falsă echivalență între apartenența la cei Fără-îndoială-oprimați și clasa muncitoare. Dimpotrivă, mulți dintre cei Fără-îndoială-oprimați susțin valori liberale înrădăcinate în ideologia capitalistă, mai degrabă decât valori cu adevărat emancipatoare.

O politică bazată pe limbajul potrivit și pe accesul la tonul și codurile corecte este în sine un instrument de opresiune. Cu siguranță nu este reprezentativă pentru cei despre care pretinde că vorbește, cei aflați la baza societății. O analiză anarhistă recunoaște că, deși cineva poate proveni dintr-un grup oprimat, credințele politice sau cererile formulate în numele celor Fără-îndoială-oprimați pot fi totuși pur liberale, burgeze și pro-capitaliste.

Politicele identitare sunt ierarhice. Întărind puterea și statutul oamenilor politici meschini din clasa de mijloc, politicile identitare sunt ierarhice. Dincolo de aceste șicane, impunerea anumitor dogme permite, de asemenea, ca această putere să rămână necontestată. Acestea includ: ierarhii implicite ale opresiunii; crearea și utilizarea unor termeni încărcăți și meniți să provoace un răspuns emoțional („declanșator” („triggering”), „sentiment de nesiguranță”, „Terf”, „fascist”); celor care nu sunt membri/e ai/ale unor grupuri specifice li se refuză o opinie cu privire la politica mai largă a acestor grupuri; ideea că membrele și membrii grupului nu ar trebui, în niciun caz, să depună vreun „efort” pentru a explica celor care nu sunt membri/membre ale grupului credințele lor politice; încadrarea discursurilor alternative ca „violență”; și ideea că nu se poate pune la îndoială un/o reprezentant/ă sau membru/ă a/a acestor grupuri (oricât de nasoaie ar fi politicile lor) în virtutea faptului că sunt Fără-îndoială-oprimați.

Aceste dogme sunt folosite pentru a menține unele norme, fie în subculturi, fie în societatea mai largă. Anarhiștii și anarhistele ar trebui să fie suspicioși și suspicioase față de orice tendință care se bazează pe principii incontestabile, în special față de cele care crează atât de evident ierarhii.

Politicele identitare exploatează adesea frica, nesiguranța și vinovăția. Este important să recunoaștem acest lucru pe două fronturi. În primul rând, acestea sunt folosite pentru a lipsi de drepturi, mai degrabă decât pentru a împuternici efectiv, așa cum se susține. Ele întăresc ideea că oamenii sunt mai degrabă victime fragile decât agenți ai schimbării și, prin urmare, trebuie să accepte lideri. Deși spațiile sigure și limbajul sunt importante, amplexarea obsesiei pentru aceste lucruri nu este un semn de forță, ci de victimizare auto-indusă.

Prin intermediul anxietății sociale, este pusă pe umerii tuturor celorlalți vinovăția de a fi privilegiați/te, considerându-i în totalitate răspunzătoare și răspunzători pentru sistemele gigantice de opresiune de care, de fapt, beneficiază doar câțiva. De asemenea, le permite celor din cadrul grupurilor minoritare care beneficiază de pe urma structurilor de stat și capitaliste să se elibereze de responsabilitatea pentru acțiunile lor opresive sau pentru comportamentul lor dăunător.

O analiză anarhistă înseamnă că ar trebui să recunoaștem că membrii și membrele grupurilor oprimate pot deține la rândul lor poziții de elită și represive și că ar trebui să fie, prin urmare, la rândul lor contestate.

Politicile identitare au infectat spațiile anarhiste.

Din păcate, anarhismul este golit de conținut în graba de *virtue signaling* și pentru a fi „buni aliați”. Așa-zisa alianță este adesea înțeleasă drept o acceptare oarbă a credințelor politice ale celor care sunt Fără-îndoială-oprimați sau pretind a fi, indiferent cât de nasoală le este politica lor sau comportamentul lor personal. Este o supunere voită față de politicile celorlalți, poziția cea mai puțin anarhistă care poate fi adoptată.

Liderilor autoprocumati care nu sunt de acord cu credințele noastre politice nu ar trebui să le oferim o platformă. Este, prin urmare, ironic faptul că am permis grupurilor care nu au o orientare politică radicală să intre în spațiile noastre și să blocheze dezbaterile, susținând că oricine și orice lucru care este în dezacord cu punctul lor de vedere este fascist. Ar trebui să fie de la sine înțeles că fascismul nu ar trebui banalizat în asemenea hal.

Ne uimește, de asemenea, că paralele evidente cu politica de dreapta nu sunt văzute, cel puțin în modul în care feministele etichetate drept „feminazi” se regăsesc în mod similar în actuala utilizare a termenului „fascist” împotriva feministelor radicale de către activiștii pentru drepturile trans, precum și în slogane care cer ca „terfele” să fie ucise și care apar regulat în spațiile anarhiste, atât online, cât și în lumea reală. Este șocant faptul că violența acestei misoginii este sărbătorită, nu condamnată.

Anarhismul este împotriva zeilor de orice fel. Există oare o frază care să rezume anarhismul mai bine decât „fără zei, fără stăpâni”? Astfel de ierarhii și exclusivități sunt opuse anarhismului. Un număr nenumărat de tovarășe și tovarăși și-au dat mai demult viața pentru lupta împotriva puterii. Încă respingem oamenii politici de orice fel, indiferent dacă sunt conservatori, de stânga sau cei care se văd ca lideri ai mișcărilor bazate pe identitate. Este împotriva principiilor de bază ale anarhismului să accepți orbește supunerea față de alții, deoarece credem că toți și toate suntem egali. De asemenea, nu acceptăm noțiunea că nu putem pune la îndoială sau interoga pozițiile deținute de alți activiști sau de cei care se numesc anarhiști — pe care, din păcate, politicile identitare insistă prea des.

Anarhismul nu susține religiile patriarhale, iar anarhiștii au o lungă istorie de conflicte cu ele. Este jenant modul în care atât de multe din lucrurile care trec azi drept anarhism în Regatul Unit acționează astăzi în sensul susținerii celor care doresc să evite orice interogare a propriului lor sexism și patriarhalism sau a celor care doresc să-și continue practica religioasă opresivă, doar pentru că conservatorii reacționari îi tratează ca țapi ispășitori.

Distrugerea proiectelor anarhiste este realizată și celebrată în numele politicii identitare, doar pentru a-i mulțumi pe cele și cei care nu au niciun interes în anarhism ca atare. Și dacă vreunul se ridică și contestă această stare de lucruri, este întâmpinat cu insulte sau chiar cu atacuri fizice — comportament care inițial a fost contestat, dar care acum este trecut cu vederea/incurajat pentru că provine de la cei și cele care sunt considerați/te oprimați/te. Tocmai în acest punct devine evident eșecul față de principiile anarhiste al celor care se presupune că le-ar reprezenta. Să începem prin a scoate în evidență că sprijinul necritic al *Freedom News* pentru grupuri care au puțin în comun cu anarhismul este rușinos.

Anarhismul nu este o politică identitară. Anarhismul nu este doar o altă identitate pe care unora le place s-o pretindă. Aceasta este o reacție comună, lipsită de subtilitate și leneșă, tipică oamenilor politici identitari și o modalitate de a evita abordarea problemelor politice reale. De asemenea, nu arată nicio înțelegere a modului în care politicile identitare sunt utilizate pentru a manipula și subverti spațiile anarhiste în beneficiul unor agende politice personale. Sigur, „a fi anarhist/ă” poate fi revendicat și ca o identitate, iar anarhiștii sunt predispuși la un comportament clișeic (adesea criticat pe bună dreptate). Dar asemănările se termină aici.

Spre deosebire de cei care se angajează în politici identitare sau de SWP, majoritatea anarhiștilor/-elor nu încearcă să recruteze adepți, ci încearcă, în schimb, să răspândească idei care să sprijine comunitățile în lupta lor, într-un mod care nu poate fi recuperat. Agenda noastră este radical diferită și prin faptul că politica noastră nu se referă, în mod esențial, la promovarea propriei puteri și a statutului

personal. În spiritul libertății, anarhismul îi încurajează pe oameni să pună la îndoială totul, chiar și ceea ce noi înșine avem de spus.

Spre deosebire de trăsăturile excluzionale inerente politicilor identitare, cu grupurile lor interne și externe, anarhismul este pentru noi o etică care ghidează modul în care înțelegem și reacționăm la lume. Anarhismul este deschis oricui va privi sau asculta, este ceva pe care oricine îl poate simți, indiferent din ce context provine. Adesea rezultatele vor fi diverse, deoarece oamenii amestecă aceste lucruri cu personalitățile lor individuale, experiențele de viață și alte aspecte ale identității lor.

Nu trebuie să știți multe lucruri despre cuvântul anarhie pentru a-l simți. Este un set simplu și consistent de idei care poate acționa în diferite moduri: de la îndrumarea în cazul unui conflict anume, până la fundamentarea societăților viitoare. A face referire la principiile anarhiste atunci când există discuții legate de politica identitară, are sens doar atunci când se presupune că suntem uniți și unite de aceste principii.

A fi gay sau a avea pielea închisă dă naștere unor experiențe asemănătoare pentru cei/cele care împărtășesc aceste caracteristici. Evident, asta înseamnă că este posibil să aveți legături sociale, empatie sau un sentiment de apartenență împărtășit. Cu toate acestea, viața trăită este, de fapt, mult mai complexă și s-ar putea să aveți la fel de multe sau mai multe în comun cu o femeie queer albă decât ați avea cu un bărbat de culoare cis.

Politica identitară oglindește uneori șovinismul naționalismului, cu diferite grupuri care încearcă să-și creeze propriile domenii de putere în concordanță cu categoriile derivate din ordinea capitalistă. Noi, pe de altă parte, suntem internaționaliști care credem într-o justiție pentru toate și toți. Anarhismul caută să unească toate vocile, nu doar pe cele ale grupurilor minoritare. Noțiunea că opresiunea afectează doar minoritățile, mai degrabă decât masele, este produsul politicii burgheze care nu a fost niciodată interesată într-o schimbare revoluționară.

Politicile identitare alimentează extrema dreaptă. Într-o notă finală, merită subliniat cum politicile identitare fac jocul extremei drepte. În cel mai bun caz, politica „radicală” le apare celor mai mult drept o preocupare irelevantă și nombrilistă. În cel mai rău caz, oamenii politici identitari din clasa de mijloc fac o treabă excelentă în a înstrăina persoanele albe, cis, deja aflate la marginea societății, care se întâmplă să alcătuiască marea majoritate a oamenilor din Regatul Unit, și care astfel încep să graviteze din ce în ce mai mult spre dreapta politică.

A ignora acest fapt și a continua să luptăm pentru politica identitară ar fi culmea aroganței. Cu toate acestea, într-un moment în care vedem cum mișcările fasciste se multiplică, anarhistele și anarhiștii sunt încă distrași de politicile divizioniste. Pentru prea mulți, politicile identitare sunt pur și simplu un joc, iar toleranța pentru aceste politici duce la subminarea constantă a cercurilor activiste.

Concluzii. Pentru noi anarhismul înseamnă cooperare, ajutor reciproc, solidaritate și lupta împotriva centrelor reale de putere. Spațiile anarhiste nu ar trebui să fie destinate celor care vor să lupte doar împotriva celor din jurul lor. Avem o istorie importantă de internaționalism și diversitate, așa că hai să ne revendicăm propria politică pentru un viitor cu adevărat inclusiv.

Biblioteca Anarhistă

Împotriva anarho-liberalismului și a blestemului politicilor identitare
25 noiembrie 2018

ro.theanarchistlibrary.org